

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'קל

ערב ש"ק פ' משפטים, מבה"ח אד"ר ה'תשע"ו
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

מרת מרגרט בת ר' יצחק מעתוק ע"ה

דואק

נפטרה ביום י"ד תמוז ה'תשע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בני'

ר' משה הכהן, ר' רחמים הכהן, ר' מרדכי הכהן
ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

תמיהה גלוטית / משיח ש"פ משפטים היחשמיז

זמן הגאולה

7

המקום, הזמן ושמו של מלך המשיח / פרשת השבוע באור הגאולה

א עורר אקזלם אנה גנה - את האנשים והאנשים
להקהל נולד / הוראות לשנת "הקהל"

12

כתב יד קודש

14

היכן נמצא ים סוף? / צילום ממענה כ"ק אדי"ש מה"ם לשאלת המניחים בש"פ משפטים תשמ"ה

לא הפטנו:

ע"פ הכבוד בהשיחה - תהיה ישיבה אח גבולך גר עד הנהר קאי על הכניסה לארץ מיד, ולא על גבולות ההבטחה דלעתיל [אם שמענו במדעתי חזיל ומכילתא בא ע"י. לקח טוב דקאי על הזמן דלגנת ליל]. כי בשינוי של מקרא מודרני, כאן אודות הפניה לארץ מיד.

[וכן משמע מפרושי הרמב"ן ערה ס"פ עקב: "מן המזרח והלבנון מן הנהר נהר פרת ועד הים האחרון יהי גבולם - שאם מיביים לכבשי ולאבד משם העמים, כמו שאמר כאן וירשם ע"ס גדולים ועצומים מכם ולעקר ע"ז כו"ו הובא גם באנציק' הלמודית ערך א"י [גבולות הארץ - ע' (רח)].

רעפ"ז - הקושיא עדיין במקומה עומדת כוננו לכירוש הארץ בעתה: מכיון שבפ' משפטים נאמר "וישחי את גבולך גר עד הנהר". לומר, שבעתו גבולך כל זה מיד - מדוע לא נצטוו גבולות אלו (נהר פרת וים סוף, כולל ארם צמון ומואב) כגבולותיהם? וכן ככירוש הארץ בפועל, שלא כבשו את ארם צמון ומואב?

לומר: בהשיחה נתבאר שבעת קד"ש לא היי לארם ומואב מה לחישוב. מכיון שעדיין לא נאמר ההבטחה היצווי שבפ' משפטים: אבל לאחר שלומדים את הפסוק שבפרשתנו (דקאי על הכיבוש מיד, כגילג' - כיצד יהאם זה עם המציאות שבפועל לא כבשו זאת מיד?

נוסף לזה:

גם ע"פ הכבוד בהשיחה שהפסוק יושחי את גבולך גר"י קאי על המדינה לארץ מיד - הרי בהכרח שארם צמון ומואב אינם נכללים בסוף זה, כי בהתחלת הענין נאמר "יהי"אך אל האבדו החתי גר"י ואינו מוכר קר קניו קדמוני נאדם עמון ומואב, וכמהכך הענין פסוק יושחי את גבולך גר"י עד הנהר" (פרת), שכל זה נכלל ב"יחלת את הארץ" מה נולא כגבולות ההבטחה דלעתיל, כלומר, שהגבולות שבפרשתנו נוללים רק את האומות שנהפשו בהתחלת הענין, ולא ארם צמון ומואב וקרני וקדמוני.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלמה

היכן נמצא ים סוף?

בקשר עם פ' השבוע, פ' משפטים, מובאים בזה ב' צילומים (מוקטנים) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ משפטים ה'תשמ"ה (נדפס בהתוועדות תשמ"ה ח"ב סוף ע' 1268 ואילך)

להלן פיענוח הכתי"ק:

צילום א': הרבי הקיף את התיבות "דפ' מסעי" וכתב: **קושיא כשיגיעו ובנתיים נשתנה שלא יכניסם משה וכו'.**

הקיף את תיבת "מסיים" וכתב: **ומוסיף כו"כ ענינים.**

צילום ב': הקיף התיבות "והגבול ד"ים סוף", שהוא סמוך לארץ אדום וכתב: **!!! י"ס [= ים סוף] - בצד השני דא"י ודכל המדבר.**

[וכן נראה, לכאורה, כפשוטם של דברים ע"פ המפה - שאין כל הכרח שאדום עמון ומואב יהיו נכללים בגבולות דפרשתנו:]

הגבול דינהר פרת - הוא במקצוע צפונית מזרחית של ארץ ישראל. ואין זה שייך כלל בנוגע לאדום ומואב ועמון, שהרי אדום היא במקצוע דרוםית מזרחית של ארץ ישראל (סמוך לים סוף). וכן מואב ועמון, שהם (אכנס לצפונה של ארץ אדום (בצד המזרחי של ארץ ישראל), אבל עדיין) רחוקים ממקצוע צפונית מזרחית של ארץ ישראל. שם נמצא נהר פרת (שהרי בין עמון ומואב למקצוע צפונית מזרחית של ארץ ישראל מפסיקים ארץ סיחון ועוג).

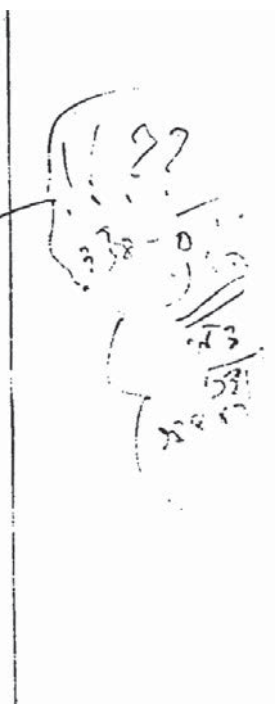
והגבול ד"ים סוף" שהוא סמוך לארץ אדום - גם הוא אינו כולל את ארץ אדום כהו"ק הגבול. שהרי מפורש בפרש"י (דברים א. כ. ב. א.) שבין ים סוף לדרומו של ה'ר שער (ארץ אדום) הפסיק מדבר, וא"כ, כאשר הגבול במקצוע דרוםית מזרחית מגיע עד ים סוף - הרי ארץ אדום היא כחין לגבול (וכוונתו בנוגע לעמון ומואב שהם בצפונה של ארץ אדום).

כלומר: הגבולות שבפסוק 'וישתי את גבולך גוי' הם בגבולות של ארץ ישראל: 'מים סוף עד ים שלשהים' - מקרן מזרחית דרומית (ים סוף) עד קרן מערבית צפונית, 'וימדבר עד הנהר' - מקרן מערבית דרוםית (מדבר העמים) לקרן מזרחית צפונית (נהר פרת). ואילו אדום עמון ומואב הם כחין לגבולות אלו.

ואם נכונים הדברים - הרי מלכתחילה אין כל סתירה בין הפסוק 'וישתי את גבולך גוי עד הנהר (פרת)' דפרשתנו לדברי רש"י בפי' בשלה בנוגע לאדום ומואב שלא עליהם הם הולכים. מכיון שאדום עמון ומואב אינם בתחום הגבול דפרשתנו.

ובכל אופן: אם נאמר שהפסוק 'וישתי את גבולך גוי' קאי בפשטו על הכניסה לארץ סיד - עדיין קשה מדוע לא נזכרו הגבולות ד"ים סוף" ונהר פרת" בפי' מסעי?

ועד הנחת כלה"ק

תמיהה גלותית

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר - "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו ובהליכתו לישון וכו' - אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה... ● עד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו שהנה בא משיח - הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו! ● וישנה על כך בחינה פשוטה: כל אחד יתיישב לכדו בחדר סגור, ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו - אכן אותו בעצמו, ומוציאו מגלות זה האחרון - אכן מגלות הזה, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה! ● תרגום חפשי משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר ראשון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כאשר רואים את בני ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות?

ב. והנה, ההסבר הכי טוב הוא כאשר זה קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון ברורה ודרך קצרה* - שהרי עם פסק-הלכה שנתקבל בכל תפוצות ישראל² אי אפשר להתווכח, כיון שיש בו את כל התוקף של מצות עשה³ ("על פי התורה אשר יורוך"⁴) ומצות לא תעשה³ ("לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך"⁴).

* (1) לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היד.

(2) ראה רמב"ם ה'ל' ממרים פ"ב ה"ב.

(3) רמב"ם שם פ"א ה"א-ב. סהמ"צ להרמב"ם שרש א'. ועוד.

(4) שופטים יז, יא.

א. לכאורה זהו דבר פלא:

יושבים ומדברים ב"קרירות" ("קאלט בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלימה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הרא"י, במילא יתכן שמקרא מגילה יהי' בחודש אדר זה, כדלקמן¹), בה בשעה שהמדבר ועאכו"כ השומעים תכננו כבר לפני שבת את תכניותיהם ליום ראשון, ליום שני ולימים שלאחרי זה - לפי מעמד ומצב הגלות!?

ואין לומר שסתם מדברים על הגאולה, כי לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה ירויחו מסתם דיבור.

ועל-כן, דרוש הסבר: איך יתכן לומר

(1) סעיף ג'.

והענין הוא:

ישנו פסק דין ברור ברמב"ם⁵, שכאשר ישראל עושים תשובה **"מיד"** הן נגאלין, ומהמשך ההלכות שם⁶ מובן שהכוונה היא **"מיד"** ממש.

וענין התשובה יכול להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁷, כמובן מהפסק-דין בהלכה⁸ ש"המקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור]⁹ הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר תשובה בלבד, זאת-אומרת, אע"פ שעד אז הוא ה' ההיפך הגמור מצדיק, למרות זאת ע"י הרהור תשובה משך רגע קט – הופך להיות צדיק גמור! אלא שבנוגע לב"ד של מטה האשה ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה¹⁰, משא"כ בנוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, ו"כלפי שמיא גליא" שהוא עשה תשובה, במילא **"מיד"** הן נגאלין.

וזהו הרי דבר ברור, שבין כל היהודים בכל העולם כולו, ישנו יהודי אחד לפחות שבודאי כבר עשה תשובה; אפילו ה"מרה-שחורה'ניק" הגדול ביותר לא יחשוד שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה, ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת¹¹, כלומר, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שראיית האמת מביאה אותו לעשות תשובה.

(5) ה' תשובה פ"ז ה"ה. וראה אגה"ת פ"א (ק, א).
 (6) ה"ז. וראה ברכה לאנ"ש שי' י"א ניסן תשד"מ ובהערות שם (לקו"ש חכ"ז ע' 15-314).
 (7) זח"א קכט, א ואילך. נתבאר בלקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.
 (8) קידושין מט, ב. רא"ש קידושין פ"ב ס"ד. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א.
 (9) כ"ה באור זרוע סקי"ב. תניא פ"א. לקו"ת דברים א, ב.
 (10) ראה קרבן נתנאל לרא"ש שם. נ"כ השו"ע שם.
 (11) ירושלמי דמאי רפ"ד.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"**הבטיחה** תורה שישראל עושים תשובה בסוף גלותן", ואזי "מיד הן נגאלין".

נוסף לכך, ישנה הלכה אחרת ברמב"ם¹², שכאשר אדם אחד "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה". ומזה גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, מאחר וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

ג. רואים מההלכות הנ"ל, שע"פ **הלכה** יכולה לבוא הגאולה תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן!

ובמילא אין כל פלא מדוע אומרים שעוד בשבת זו לפני המולד – תבוא הגאולה, ואז יתכן שיקבעו שבשנה זו יהי' רק חודש אדר אחד שבו מחוייבים במקרא מגילה –

שהרי המולד יהי' (כפי שהכריזו לפני "ברכת החודש") ביום הראשון בשעה שתיים עשרה וכך דקות וכך חלקים, ואפילו כשלוקחים בחשבון את ההפרש של שש או שבע שעות מזמני היום והלילה בארץ ישראל [שבנוגע למולד הלבנה "אין אנו סומכין אלא על בני ארץ ישראל וקביעתם כו"¹³], לא כפי שזה בנוגע לקביעות השבת, המועדים וזמן ק"ש וכו', שהם "בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה"¹⁴] – הרי עדיין נותרו כמה וכמה שעות עד למולד,

וכיון שהגאולה יכולה לבוא "מיד" ממש, אם-כן יש מספיק זמן שהגאולה תבוא כו"כ שעות קודם המולד, וכשתבוא הגאולה יהיו **מיד** משה ואהרן עמהם¹⁵, וכן "אשיבה שופטיך כבראשונה"¹⁶ [שהרי אין כל סיבה

(12) ה' תשובה פ"ג ה"ד.
 (13) רמב"ם ה' קידוש החודש ספ"ה. וראה ספי"ח. ועוד.
 (14) שו"ע אדה"ז או"ח מהדו"ב ס"א ס"ח. ועוד.
 (15) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.
 (16) ישע"י א, כו.

ויתירה מזה – בהיותו במעיי אמו "נר דלוק לו על ראשו . . ומלמדין אותו כל התורה כולה . . ואינו יוצא משם עד שמשביעין¹¹ אותו . . תהי צדיק¹², היינו, שהנשמה נמצאת בו עוד לפני שיוצא לאויר העולם¹³, ולא עוד, אלא, שלומד תורה בפועל¹⁴, ובתכלית השלימות – **כל התורה כולה**¹⁵, נוסף לכך שהלימוד הוא **במנוחת הנפש**, מכיון שאין שום דברים המבלבלים¹⁶.

ומזה מובן, שבנוגע לענין ד"הקהל" ישנה הדגשה מיוחדת ע"ד השייכות לכל אחד ואחת, למגדול ועד קטן, כולל גם בנוגע לענין של הוספה, עד לאופן של חידוש ממש. (משיחת ליל ו' דחג הסוכות ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

תניא פ"ה), ועד שנעשה בעה"ב על התורה, "תורתו", "נקראת על שמו" (ע"ז יט, א) – הרי זה מפני שלימדוהו כל התורה כולה קודם שיצא לאויר העולם. ולהוסיף, שהאפשרות ד"בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כו" – אף שיהודי הוא למעלה ממלאך – אינה אלא כדי שלימוד התורה יהי' באופן ד"קב שלו", "יגעת ומצאת", ובמילא, בנוגע לכל שאר הענינים, אין ביכלתו של "מלאך" לנגוע כו'.

(15) וטעם הדבר – מפני שכאו"א מישראל חייב ללמוד כל התורה, פשט רמז דרוש וסוד, כפס"ד רבינו הזקן בהלכות תלמוד תורה (פ"א ה"ד), ומכיון שהאפשרות ללימוד התורה היא ע"י הלימוד קודם יציאתו לאויר העולם (כנ"ל בהערה שלפנ"ז), לכן, הכרח ללמדו "כל התורה כולה".

(16) להעיר ממש הרמב"ם (ה' תשובה פ"ט ה"א) בנוגע ליעודים הגשמיים שבתורה – "שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותו מלעשותה . . וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות אות ידיו לעשות התורה, כגון, שובע ושלוש וריבוי כסף וזהב, כדי שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להם, אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה", ומזה מובן – במכ"ש וק"ו – בנוגע לאופן הלימוד קודם היציאה לאויר העולם.

בי"ג שנים ויום א' כו" – "גמר" דייקא. ומ"ש שם ש"תחלת כניסת נפש זו דקדושה . . במצות מילה" – הכוונה לכניסה בגילוי, אבל גם לפני"ז (בשעה שנולד ויצא לאויר העולם) **נמצאת** בו הנשמה.

(11) להעיר גם מפירוש הצ"צ (קיצורים והערות לתניא ע' מח ואילך) ש"משביעין" הוא גם מלשון שובע, ש"משביעין" (בש"י"ן שמאלית) אותו בריבוי כחות להיות צדיק כו'.
 (12) נדה ל, ב.

(13) היפך הענין שהיצה"ר "אקדמי טעניתא" (זח"א קעט, ב), שהרי, היצה"ר בא רק בצאתו לאויר העולם, ועוד לפני"ז, "נר דלוק לו כו' ומלמדין אותו כל התורה כולה".

(14) ואף ש"כיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כו" – הרי בודאי לא יתכן שאין כל תועלת בדבר, ח"ו, אלא אדרבה, יש בזה תועלת גדולה ביותר, ש"הארת התורה שהאירה הארה גדולה ועצומה בנשמתו בטרם שנתלבשה לגמרי בגוף החומרי, היא הנותנת כח ועוז שמאיר בה אור התורה אחר שנתלבשה בגוף החומרי" (לקו"ת שלח מד, א), ובפשטות, שהאפשרות שהאדם דלמטה יוכל ללמוד תורתו של הקב"ה, ובאופן באופן ד"חוד נפלא" (ראה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בנאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

להקהל נולד

בנוגע להקהל יש הדגשה מיוחדת ע"ד השייכות לכל אחד ואחת, למגדול ועד קטן – שהרי התוכן ד"הקהל" הוא "הקהל את העם האנשים והנשים והטף".
ובהקדמה:

אע"פ שהפעולה ד"הקהל" שייכת למלך (או הגדול שבעם)², שהוא המקהיל את האנשים והנשים והטף, ואילו הם (האנשים והנשים והטף) אינם אלא "מקבלים", שפעלו אצלם הענין ד"הקהל" עי"ז שהקהילו אותם – מ"מ, הסיבה לכך שייכולים לפעול עליהם, היא, מכיון שמגלים אצלם ענין שלהם, היינו, לא רק דבר שבכחם בלבד, אלא גם רצונם האמיתי, ועד שנמשך בפועל ממש, "למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות גו' כל הימים"¹, יראה שלהם, ושמירה ועשי' שלהם, ולא רק "קב שלו"³ (קב אחד בלבד), אלא, שכל ה"עשר קבין" הם שלו – של כל אחד ואחת מ"האנשים והנשים והטף", עד לקטני קטנים⁴.

ועוד וג"ז עיקר:

בזמן שביהמ"ק הי' קיים קיימו מצות הקהל כפשוטה, "להקהיל כל ישראל אנשים נשים וטף בכל מוצאי שמיטה בעלותם לרגל ולקרות באזניהם מן התורה פרשיות כו' והמלך הוא שיקרא באזניהם, ובעזרת הנשים היו קורין כו"⁵. אבל בזמן הזה, שלא שייך קיום מצות הקהל כפשוטה – יכול וצריך כאו"א להקהיל את אלו השייכים אליו למקום קדוש, ע"ד ובדוגמת ביהמ"ק, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"⁶, בית הכנסת ובית המדרש ("מקדש מעט"⁷), בית תורה, בית תפלה, או בית גמ"ח⁸, ועד לבית פרטי שנעשה בית תורה תפלה וגמ"ח, אשר בענין זה יכול וצריך לפעול כל אחד ואחת, להקהיל את אלו שיש לו הפשעה עליהם, בדוגמת ה"מלך", ולקרות באזניהם פרשיות מן התורה כו'.

ובפרטיות יותר – בנוגע לעצמו, שכאו"א צריך להקהיל את כל פרטי הכחות שלו (שהם בדוגמת "האנשים והנשים והטף"), שישמעו קריאת הפרשיות מהמלך שבו – "חלק אלקה ממעל ממש"⁹, שמהוה ומחי' ומקיים כל מציאותו.

וענין זה שייך גם לקטנים וקטני קטנים, ואין צורך להמתין עד שנעשה בר-מצוה – שהרי לא מדובר כאן אודות עבודה בפועל, במחשבה דיבור ומעשה (שבזה מודגש החילוק שבין לפני בר-מצוה ולאחרי בר-מצוה), כי אם, אודות עצם מציאותה של הנשמה, "חלק אלקה ממעל ממש", שנמצאת בתוכו פנימה תיכף ומיד בשעה שנולד ויצא לאויר העולם¹⁰.

(1) וילך לא, יב. (7) מגילה כט, א.

(2) ראה לקו"ש נצו"י תשמ"ז הערה 20. וש"נ. (8) ומה טוב – בית שיש בו שלשתם יחד. בית שעומד על ג' העמודים דתורה עבודה (תפלה) וגמ"ח

(3) ראה ב"מ לח, א. (אבות פ"א מ"ב).

(4) ראה רמב"ן וילך שם. הנסמך בלקו"ש חכ"א ע' 499 בהערה.

(9) תניא רפ"ב.

(5) רמב"ם הל' חגיגה רפ"ג. (10) וכמ"ש רבינו הזקן בשו"ע (או"ח מהדו"ת

(6) תרומה כה, ח. (סו"ד) ש"גמר ועיקר כניסת נפש הקדושה באדם הוא

לדחות דבר טוב], וה"שופטיך" יוכלו מיד לישב במקומם אשר בלשכת הגזית¹⁷ אצל המזבח¹⁸, מאחר וכמובא בכמה מקומות¹⁹ – בית המקדש בנוי ועומד למעלה וכשתבוא הגאולה מיד ירד ביהמ"ק מלמעלה (ואין צורך לבנותו), במילא הדבר יכול להתרחש תיכף ומיד ממש בלי שום הפסק זמן;

ומכיון שיקום מיד בית דין ("שופטיך") בארץ הקודש אצל המזבח שבכוחם לקדש את החודש ע"פ הראי', ובודאי ימצאו אנשים הראוים להיות עדים שילכו לחפש את הלבנה – כי אז תהי' מצוה לקדש את החודש ע"פ הראי' דוקא, ובודאי ישתדלו בכל אופן שיהי' לקדש מיד את החודש,

דהרי מצות קידוש החודש אינה סתם מצוה אלא ענין הכי עיקרי, כפי שרואים זאת ביציאת מצרים שקידוש החדשים הי' הציווי הראשון ("החודש הזה לכם"²⁰, "כזה ראה וקדש"²¹), ועד"ז הוא ענין עיקרי בגאולה העתידה, ובפרט שבזה קשור הענין ד"הם עתידים להתחדש כמותה"²².

במילא ישתדלו – מיד כשתבוא הגאולה ויהיו ה"שופטיך" והעדים – לקדש את החודש.

והעדים שרואים את המולד חייבים – אפילו בשבת, אפילו אם הדבר כרוך בחילול שבת²³ – לבוא בריצה באופן המהיר ביותר לבית-דין ולומר להם "כזה ראינו", ואין בזה שום הגבלות כיצד ירוצו העדים, אם אפשר

(17) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

(18) ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. מכילתא ס"פ יתרו (ובכמה דפוסים הוא בריש פרשתנו). פרשתנו כא, יד. פרש"י ריש פרשתנו.

(19) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. זח"א כח, א. ח"ב נט, סע"א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 418. וש"נ.

(20) בא יב, ב.

(21) פרש"י עה"פ.

(22) סדר קידוש לבנה – מסנהדרין מב, א.

(23) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ג ה"ג ואילך.

בטיסה – צריכים לטוס, ובלשון חז"ל²⁴ – "גמלא פרחא",

[בנוגע ל"דרך רחוקה"²⁵ (ט"ו מילין – שיעור מהלך אדם בינוני ביום²⁶) בקרבן פסח, הדין הוא²⁶ שמתחשבים רק בהליכה רגלית ולא ב"גמלא פרחא" וכיו"ב; אבל עדים שראו את הלבנה צריכים לבוא באופן הכי מהיר, אפילו ב"גמלא פרחא"],

במילא, בודאי יבואו העדים בטיסה (או באיזה אופן שיהי') לבית דין ויאמרו "כזה ראינו", וב"ד יחקרו אותם, ואם יוודע שזו עדות אמיתית – יקדשו ב"ד את החודש.

ואזי יתכן שיבחרו לעשות בשנה זו רק חודש אדר אחד (ולא שנה מעוברת), ובחודש אדר זה יהי' מקרא מגילה וכו'.

ד. לאחר כל החשבונות הנ"ל – שהם כולם הלכות ברורות בתורה – הרי זה דבר הפשוט לכל יהודי שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר (בערך) בשעה שתיים-עשרה בצהריים, ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', שהרי כל יהודי הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה, בתורה ובהלכות הנ"ל שהם פסקי דינים מפוסקים אמיתיים שיש בהם כל התוקף של מ"ע ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי לגמרי לא תמוה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע"פ שבינתיים נמצאים בגלות.

ומה שרואים שכשמדברים דברים אלו ישנם יהודים הנהבלים ותמהים תמי' הכי גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה, אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב על הגאולה, במילא בשבילם זה דבר תמוה!

(24) יבמות קטז, א. מכות ה, א. ועוד.

(25) פסחים צב, ב. רמב"ם הל' קרבן פסח פ"ה ה"א ואילך.

(26) פסחים צג, ב ואילך. רמב"ם שם ה"ט.

וכפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא כאשר אחד אינו רגיל אליהם, הרי הם דבר תמוה אצלו.

כך גם בעניננו: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא אינו דבר תמוה ואפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית, רק היות שכבר משך זמן רב הוא אינו חושב כלל על הגאולה, אלא רק על ענינים אחרים – אמנם ענינים כשרים ו"גלאט כשר", אך אין להם שום שייכות לגאולה – אזי הרגל נעשה טבע שני²⁷, או יותר גרוע מזה; ועד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו ("מ'פארט אים אריין") שהנה בא משיח – הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר – "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו²⁸ ובהליכתו לישון²⁹ וכו' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

ה. וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד יתישב לבדו בחדר סגור (בכדי

27) שבילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. תניא ספ"ד. פט"ז (כא, א).

28) ראה רמב"ם הל' דעות רפ"ה.

29) ראה שם ספ"ג.

שאחרים לא יראו מה קורה בפניו – וואָס טוט זיך ביי אים אויפן פנים"), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק [וואלה המשפטים] – משפט צדק, "אשר תשים לפניהם" – [לפנימיותם³⁰]: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** ("טאָקע אים אליין"), ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

וכאשר רק יתבונן בזאת בעצמו אליבא דאמת – הרי זה לבד יגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו נהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" אזי **"מיד הן נגאלין"**, ומביאים מיד תשועה והצלה לעולם כולו!

ויקויים מיד "ואשיבה שופטיך כבראשונה" אצל המזבח בביהמ"ק השלישי שירד מיד מלמעלה, והעדים יבואו מיד בריצה לומר שהם ראו את הלבנה, ויקדשו את החודש.

ו"הם עתידים להתחדש כמותה", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³¹, בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בביהמ"ק השלישי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

30) ריש פרשתנו (משפטים). תו"א שם עה, ג. ועוד.

31) עקב יא, יב.

בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי"²⁴ – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם **בגדרי העולם**, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע²⁵ מחליטים ומכריזים **מדעתם** (ו"**בערכאות שלהם**"), שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא" ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום **השבת**²⁶ [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע והכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו")]. – שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה²⁷ (בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדוד"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו)

ה. [.] ויה"ר והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמש"ח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)²⁸], וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש **כפשוטו**, ממש ממש ממש.

(קטעים משיחות * ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ז אדר א' ה'תשנ"ב - מוגה)

ליום הרביעי.

24) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

25) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזליהו חזו" (מגילה ג, א).

26) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתית למאור", הדגשת ענין האור והגילוי (וראה לקמן [סה"ש ע' 373] סי"א).

27) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי – לפני המאורע דערב שבת, וביום שני – לפני המאורע דאור

28) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 66-265), ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדנ"ע). (* כולל גם שיחות ליל ויום ה' פ' משפטים, כ"ה שבט, ויום א' פ' תרומה, כ"ח שבט.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחוי ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי' ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחוי

המקום, הזמן ושמו של מלך המשיח

א. מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם – "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"¹.

ולחוסף, שענין זה יהי ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו – כמ"ש בהתחלת הפסוקי "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח . . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות . . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה"²), שכן, "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"³, "והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט"².

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ ממנה יצא לחם"⁵ – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" של ביאת משיח, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו על העמים

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"⁶, רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים

תוכנה של פרשת משפטים הוא – כשמה – דינים שבין אדם לחברו שחיובם מובן בשכל האדם, "דברים האמורים בתורה במשפט שאילו לא נאמרו היו כדאי לאומרון"¹⁸, ועד כדי כך, ש"אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה"¹⁹. ויתירה מזה, שחיובם מובן (לא רק בשכלם של בני"ע עם חכם ונבון"²⁰, אלא) גם בשכלם של אומות העולם, ועד שיתכן שבכמה דינים דנין אומות העולם כדיני ישראל.

וי"ל שלכן נאמר בהתחלת ופתיחת הפרשה "ואלה המשפטים", "אף אלו מסיני" – שגם המשפטים שחיובם מובן בשכל האדם צריכים לקיימם (לא מפני שהשכל מחייבם, כי אם) מפני ציווי הקב"ה (אלא שרצונו של הקב"ה שציוויים אלה יהיו מובנים גם בשכל האדם), ומשום זה "תשים (גם ה"משפטים") לפניהם" דוקא, "ולא לפני גוים . . . (אף) שהם דנין . . . כדיני ישראל", כיון שדיניהם הם מצד חיוב השכל, וצ"ל מצד ציווי הקב"ה²¹.

פעולת הפס"ד של הרבנים שהגיע זמן הגאולה

ד. [. . .] ומזה מובן גם בנוגע למאורע הנ"ל – החלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים" – בערב שבת פרשת משפטים:

"וכתתו חרבותם לאתים" הו"ע המובן ומחוייב גם בשכל האדם ("משפטים"), שהרי, שכל אנושי מחייב קיומו של העולם ע"פ צדק ויושר, ע"י שלילת מלחמה שמביאה הרס וחורבן, רחמנא ליצלן, ועד שיביא לשבירת כלי המלחמה ("וכתתו חרבותם") והפיכתם לכלים שמביאים תועלת לישובו של עולם ("אתים").

ואעפ"כ, במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם – בניגוד להמתחייב בשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל²² ("משפטים"), שהרי חיוב השכל ה' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקברים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים"²³.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו'

18 פרש"י אחרי יח, ד.

19 עירובין ק, סע"ב.

20 ואתחנן ד, ו.

21 ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האלילים . . . זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).

22 נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחכמתו של הקב"ה, כנ"ל [סה"ש שם ע' 366] ס"ה.

23 ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבזה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

1) ישע"י ב, ד. מיכה ד, ג.

2) פי' הרד"ק עה"פ.

3) ישע"י שם, ב-ג. מיכה שם, א-ב.

4) איוב כח, ה.

5) ולא רק "לחם" המוכרז לקיומו של האדם, אלא גם עניינים של תענוג, כפירות האילן – כמודגש

בהמשך הכתוב "וחניתותיהם למזמרות", "הכלים שזומרים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פי' הרד"ק).

ולהעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אזלינן – שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תענוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

6) שה"ש ב, ח ובהש"ר עה"פ.

דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'") להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתו חרבותם לאתים".

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו בפועל ממש.

ב. ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקו מודגשת גם **בפרטי המאורע – המקום והזמן** שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא **"בית רבינו שבבבל"**,⁸ "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה⁹), שאז יהי גם קיום היעוד "וכתו חרבותם לאתים".

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הבירור והזיכור **דחצי כדור התחתון**, שגם בו נמשך הגילוי דמתן תורה (שה' בחצי כדור העליון¹⁰), ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה **בכל קצוי תבל ממש**, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג"ז עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח¹¹, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"¹².

ובתקופה האחרונה (החל משנת **נסים**, והמשכה בשנת **"נפלאות אראנו"** ו**"נפלאות בכל"**) הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותיה של המדינה היא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות של שלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפרסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה

7) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש ח"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. ושי"נ.

8) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (לקמן [סה"ש תשנ"ב ח"ב] ע' 465 ואילך).

9) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

10) ראה אג"ק אדמו"ר מהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. ושי"נ.

11) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

12) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם שם ספי"א.

בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה היא למנהיגה של מדינה זו¹³, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה החלטה וההכרזה שתוכנה "וכתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו **בהעיר של נשיא דורנו** כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹⁴), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, **משיח שבדור**¹⁵, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו **ראוי ומוכשר** להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"¹⁶.

וגם **הזמן** שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה [. . .] ועוד וג"ז עיקר – מצד הקשר והשייכות דזמן זה ל**נשיא דורנו** – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלמות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים ד"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז¹⁷) – שגם **בהזמן** (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתו חרבותם לאתים וגו'".

ג. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע, פרשת משפטים – "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", ומפרש רש"י, "ואלה . . . מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני", "לפניהם, ולא לפני גוים, ואפילו ידעת בדן אחד שהם דנין אותו כדניני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם וכו'".

13) ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.

14) ואף שהטעם **הפשוט** לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסויימת, הרי הטעם **האמיתי** לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה **עיר הבירה** של "מלכי רבנן" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר **נשיא דורנו** (וראה לקמן הערה 16).

15) ראה לקמן [סה"ש שם] ע' 70-469 שנישיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמרוזם בב' שמותי: "יוסף" – ע"ש ש"יוסיף אדני-י שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'" (ישע"י יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פיניו" (תהילים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

16) ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות

17) לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 312 ואילך.

(* ועד שפוטק זה מתנוסס על גבי כותל הבנין.)